

[Eva Møller]

vedtaget lovforslaget med et bredt flertal, således som vi plejede at gøre det på det kirkepolitiske område. Derfor kan jeg da også med tilfredshed notere mig, at der ikke er nogen partier, der stemmer imod lovforslaget, mens der desværre er en række partier, der undlader at stemme for det. På den anden side synes jeg, vi er så mange og dækkende så bredt et politisk spektrum, at jeg godt kan forsvare at sige, at lovforslaget vedtages med et bredt flertal i Folketinget.

Jeg synes også, det er væsentligt at understrege, for hvis man læser mindretalsindstillingen, kan man måske få den opfattelse, at der ikke har været nogen debat om forslaget, at der rent faktisk har været en bred, folkelig debat om dette lovforslag. Det har der været, inden det blev fremsat, nemlig i høringsfasen, hvor det var ude at blive drøftet blandt, jeg tror samtlige landets menighedsråd, og det førte i øvrigt til – hvilket jeg også synes det er værd at understrege – at ministeren ændrede det lovforslag, vi behandler nu; det ser anderledes ud end det lovforslag, der var ude til høring, så den brede, folkelige debat har altså rent faktisk afspejlet sig i lovforslaget.

Men også efterfølgende har der været en debat om lovforslaget. Det er opfattelsen i Det Konservative Folkeparti, at menighedsrådene forvalter store skatteopkrævede midler, at menighedsrådene administrerer store kulturelle værdier, og at menighedsrådene styrer betydelige personalegrupper.

Vi finder det derfor rigtigst, at dette sker i åbenhed, at dette sker i et åbent samspil mellem vælgerne og de folkevalgte. Og derfor finder vi, at dette, at der skal være åbne menighedsrådsmøder, er den rigtige måde at gøre det på. Man kan her lytte til debatten og høre, på hvilken baggrund de folkevalgte beslutter sig.

Det betyder ikke, at vi kan undgå debatmøderne, menighedsrådsmøderne, men det er der også taget højde for i lovforslaget. Menighedsrådsmøder er der stor mulighed for at afholde, hvis man ønsker det.

Vi synes også, det er vigtigt for det folkelige engagement, at debatten føres på såvel menighedsrådsmøder som på menighedsrådsmøder, og at vi får den folkelige debat om vores folkekirke, som er nødvendig.

Det foreliggende lovforslag har også taget højde for – på en god måde, synes vi – kirke-

funktionærernes og præsternes repræsentation i menighedsrådene, ligesom man på en række andre områder har strammet bestemmelserne op og klargjort nogle ting. Også det finder vi rigtigst.

Jeg synes, det er værd at understrege, som Socialdemokratiets ordfører også gjorde det, at vi ikke finder nogen som helst baggrund for at indføre en egentlig formålsparagraf. Jeg synes i øvrigt også, at det er underligt, at de partier, som ellers taler om en bred folkelig debat, først fik ideen på et meget sent tidspunkt, og at det slet ikke har været nogen del af den folkelige debat, at der skulle være en formålsparagraf.

Jeg vil i øvrigt også gerne i lighed med Socialdemokratiets ordfører spørge: En formålsparagraf for hvad? En formålsparagraf for menighedsrådenes arbejde findes i lovforslaget. Er man utilfreds med den, kunne man jo have stillet ændringsforslag, og vi kunne have forholdt os til den. En formålsparagraf for folkekirken mener jeg på ingen måde det er Folketingets opgave at vedtage. Det er Folketingets opgave at skabe gode rammer for den danske folkekirke, men det er ikke vor opgave at lovgive om formålet for folkekirken. Det ville dog være noget af det mest ufolkelige, man kunne forestille sig.

Formanden:

Det er min opfattelse, at det er for svært for ordførerne at blive hørt. Og det er for svært for forsamlingen – specielt for de andre ordførere – at høre, hvad der bliver sagt. Så jeg må henstille, at der bliver mere ro i salen.

Birthe Rønn Hornbech (V):

På denne 3. pinsedag, to dage efter at den kristne menighed har fejret sin fødselsdag, skriver det danske Folketing kirkehistorie, og det er ikke noget at prale af.

Der har jo i generationer været tradition for, at man netop inden for den kirkelige lovgivning forsøger at forhandle sig til rette. Men det har ikke været den nuværende ministers stil.

Uden at have blot alle regeringspartier med og på et tidspunkt, hvor vi i Venstre egentlig troede, vi ville blive indkaldt til forhandling, blev lovforslaget om menighedsråd fremsat. Og det til trods for at lovudkastet i høringssvarene havde fået en sønderlemmende kritik med på vejen.